

Kodaikanal International School

Center for
Environment
and Humanity

STORIES OF CULTURE AND ECOLOGY **VANAM DIARIES**

*Crafted by students of Kodaikanal International School
and local community schools*

A KIS ENGLISH DEPARTMENT & KIS CEH INITIATIVE

Acknowledgement

Vanam Diaries is the result of many people coming together with heart and care. This project was led by the KIS Center for Environment and Humanity (CEH) and the English Department. A huge thank you to Dr. Rajamanikam, Dr. Uma, Rev. Raja Krishnamoorthy, Iti Maloney, Anand Krishnamoorthy, Surekha K., Justin Burrett, Colin Kelman, and Stephanie Cauvet for all their encouragement, ideas, and guidance along the way.

We're also so grateful to all the community members who took the time to speak with our students. Their voices, stories, and connections to this place helped shape Vanam Diaries into something real and meaningful.

Most of all, this project belongs to the KIS and JNAN students who made it happen. Between classes, during study halls, and even on weekends, they showed up — with their curiosity, creativity, and love for Kodaikanal. Their energy is what truly brings these pages to life.

Table of CONTENTS

The Weight of Firewood	1
by Kuldeep and Hasini	
Barbet Shola	4
by Amresh and Thaman	
The Gentle Giant of Palani	11
by Shalini	
Rare Birds Seeking Refuge in the Sky Island	15
by Anbuselvan	
Forest Foraging	21
by Devarakkshita and Preity	
My Continuous Journey in Search of Birds	25
by Antony Raj	
The Last Farmer	32
by Aarna and Navya	
The Many Changes Within Me	36
by Sarathi	
Voices Beyond the Silence	44
by Saw and Hannah	
A Champion for Sustainable Farming	49
by Viktoriia and Hannah	
The Beginning to an End	53
by J.Blessy	

The Weight of Firewood

Kuldeep and Hasini
Grade 11

In the quiet village of Kodai, where fog dangles off the trees like lost thoughts, Rani takes the familiar road into the forest. She's been walking this way for more than three decades, her scarred feet sinking into the wet earth, her shoulders bracing for the burden of firewood she'll bring back home. She doesn't count the years anymore—just the bundles of wood, the aching steps, and the quiet conversations with the trees that have watched her grow older.

At 45, or as she says she is, Rani is a woman shaped by hard work and the daily struggle to survive. She married young, like most girls in the village, to a laborer whose income was never steady or enough. When she gave birth to her first daughter, she was determined to provide more for her children. Her two daughters are now married, one with kids of her own. Her youngest, her son, is away at college—a boy from a family of wood-gatherers dreaming big, daring

to aim for something other than the destiny that expected him. Each rupee earned by Rani goes towards his education, his textbooks, and his opportunity to have a better life. But cash is in short supply.

Rani entered the forest for the first time at the age of twelve, the year she dropped out of school. She still recalls the day her mother gave her a basket and she left with friends - “a huge mistake” as she calls it. Her father, a sanitation worker, had always collected fallen twigs for their woodfire, but now it’s her turn. She recalls the way her arms ached beneath the load of her first load of firewood, the way the parched bark rubbed against her skin, the way her skin pricked with splinters. But she recalls the laughter—the sound of the girls moving as one, their talk blending with the sound of the leaves, their bare feet moving fast over the forest floor. They told stories, sang old songs, and played games on the way home. This lessened the burden from time to time.

But with time, the forest was their existence. The forest provided them with all—firewood for heat, roots for remedies, silence for grief. Yet it was treacherous too. Snakes curled under dropped leaves, bison might charge suddenly, and occasionally, out of the corner of an eye, a tiger’s shadow vanished into the underbrush. Rani learned to walk quietly, to pay attention to the noises that didn’t fit. Wounds were suffered in silence—complaints were dangerous. If the wrong ones heard, they might be expelled from the forest, and then what? Hunger.

Now, decades on, she still follows the same route. The forests have altered, and so has she. She no longer travels alone. Six women—some older, some younger—travel together. They ride a bus halfway, then walk, their senses alert, their voices hushed. Their relationship is wordless, built in years of mutual labor. They look out for each other, warn one another of threats, and share what little they possess.

But the world is not merely snakes and bison anymore. Three years ago, one of them didn’t return. A woman just like Rani—someone’s wife, someone’s mother—was discovered in the underbrush, her body shattered, her dignity stolen — it wasn’t an animal. The forest guards have patrolled more frequently since then.

They are not enemies. They tread the same roads, not only to enforce the law but to guard the women from worse—the men who hide where they shouldn’t

be. The women don't say much about it, but there is always that fear. The forest is never as silent as it appears. The wind has whispers, and sometimes, unbelonging footsteps.

The guards instruct Rani and the others to seek alternative employment, but where would they go? The temples still require firewood for their ritual fires. The roadside kitchens still have logs to burn to prepare food. The old village dwellings still use wood to boil water in the mornings. Demand exists, and so does necessity. It's a fragile equilibrium—the forest requires respect, the guards provide security, and the women make a life in between.

Rani never harvests living trees. She only gathers what has already fallen. "The forest gives us water, life," she says. "I don't destroy it—I survive because of it." Survival isn't free, however. The bribes paid to the guards, once 10 rupees, now 50—not extortion, but an unspoken agreement. A toll for leave, for safety. The money passes quickly, silently. No haggling.

Age is catching up. Her hands are tough, gnarled, hurting. Her back never goes fully straight at the end of a long day. The heaviness of the wood is more palpable now, but she still handles the same weight as always. She can feel the years in her bones, the way her bones creak when she sits up. But she doesn't grumble. Who would listen?

She used to dream of being a teacher, of marking on a blackboard rather than collecting wood. But dreams are wistful things, and life is cruel. Now she dreams only of another life for her son. He doesn't want to go without her, but she insists he must. "Go," she says. "Study. Work. Build a life where you never have to measure the weight of firewood on your back."

Rani does not want sympathy. She has watched foreigners with cameras, freezing her struggle into pictures, making her life something to be witnessed, not comprehended. She does not want strangers to gaze at her with pity. She wants respect. She wants people to look and see that her labor—though waning—has warmed families, kept food on their plates, and kept life in motion. Firewood is not wood. It is warm. It is survival.

Barbet Shola

M. Amresh Madhan 6th CSI Middle School
M. Thaman Rakesh 8th R.C. Town Higher Sec School

Vanakkam, my name is M. Amresh Madhan. I study in grade 6 at CSI Middle School, Packiapuram. At the beginning of this academic year, a visitor came to our school and announced that they would teach students about the wildlife and environment of Kodaikanal. Interested students were asked to register their names with their class teacher. I informed my parents and with their

approval, joined this class.

Now, as the course nears completion after around 21 lessons, I have gained a wealth of knowledge about Kodaikanal's natural history, shola forests, grasslands, wetlands, water management, waste management, climate change, agriculture, indigenous communities, birds, bats, and food resources. Among these subjects, I found shola forests and their trees the most fascinating. Our instructor took us to a shola forest and taught us how to identify the different trees and understand their ecological benefits. I discovered that these trees provide shelter, food, and safety for birds and other wildlife. I was amazed to learn that the shola forest hosts endemic species of mammals, reptiles, and insects that cannot be found anywhere else in the world. Additionally, I realized how these trees contribute to the soil quality, water resources, and clean air in Kodaikanal.

One striking fact I learned was that Kodaikanal's shola forests house five types of Rudraksha trees (Rudraksha seeds are known as "Lord Shiva's tear drops"). I was surprised to know that the favorite fruit of the locals "Kottalam palam" (*Elaeocarpus Variabilis*), is a sub-species of this Rudraksha tree. I also discovered that the *Elaeocarpus Blascoi*, another species of Rudraksha exists exclusively in Kodaikanal and nowhere else in the world.

Whenever people pass through the Bombay Shola, I heard that the locals proudly talk about a 500-year-old tree, known as the *Syzygium Densiflorum* or the Wild Jamun tree. I was fascinated to learn that over 60 native shola trees thrive in Kodaikanal.

However, non-native trees such as eucalyptus, wattle, acacia, and pine are given more importance than indigenous shola trees. Our instructor explained that these foreign trees are threatening the survival of local species.

Determined to protect native trees, I decided to plant saplings in our garden. My elder brother Thaman, who also attended the course, shared this vision. Soon, it was my brother Thaman's birthday. We shared our plan with our father, who happily agreed to let us plant trees in our grandfather's farmland. On Thaman's birthday, we informed our instructor, received 15 shola saplings from him and marched to our grandfather's land. Our teacher also joined us to encourage our efforts in planting them.

Upon reaching our land in Perumpallam, we began digging pits to plant the

trees. Unexpectedly, our instructor excitedly ran toward us and pointed out that our land already has a developing shola forest. He showed us how half of the farmland was covered with dense native trees. What we thought was a simple tree-planting effort but turned out to be discovering an emerging forest! Exploring further, we saw hundreds of native trees thriving and birds singing all around us. After planting the saplings, we asked our grandfather and father for permission to protect the naturally growing trees. They happily agreed, telling us that this has now become “our forest.”

Even after our teacher left, we couldn’t bring ourselves to leave the forest. As we roamed around, we noticed many barbet birds, which seemed to be telling us something. We recalled our lessons about naming forests after the wildlife they host—such as Tiger Shola for tigers and Bear Shola for bears. We asked our grandfather if this forest had a name, and he said no. So, we named it as Kukkuruva Solai or the Barbet Shola!

But our mission did not end with naming the forest. We are committed to protecting it for life and aim to make Barbet Shola the finest private shola forest in Kodaikanal.

This forest will also serve as a learning space for students like us who want to study shola ecosystems.

We have resolved to safeguard these trees, ensuring no deforestation, settlements, or tourist accommodations disturb the sanctuary.

Friends, please come to Barbet Shola, and experience the joy of connecting with trees and nature!

குக்குருவன் சோலை (Barbet Shola)

வணக்கம், எனது பெயர் ம. அம்ரேஷ் மதன். நான் CSI நடுநிலைப் பள்ளியில் (பாக்கியபுரம்) ஆறாம் வகுப்பு படித்து வருகிறேன். இந்த வருட கல்வியாண்டின் தொடக்கத்தில், நான் அறிந்திராத ஒரு நபர் எங்கள் பள்ளிக்கு வந்து, கொடைக்கானலில் உள்ள வனஉயிரினங்கள் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் குறித்து மாணவர்களுக்கு கற்பிக்க இருக்கிறோம். இதில் கலந்து கொள்ள ஆர்வம் உள்ள மாணவர்கள் வகுப்பு ஆசிரியரை அணுகி தங்களின் பெயரை பதிவு செய்யவும் என்றார்... இதனை எனது பெற்றோரிடம் தெரிவித்த நான் அவர்களின் சம்மதத்தை பெற்று இந்த வகுப்பில் சேர்ந்து கொண்டேன்.

தற்போது இந்த வகுப்பு முடியும் தருவாயில் உள்ளது. ஏறத்தாழ 21 வகுப்புகள் முடிந்த நிலையில், இங்கு நான் கொடைக்கானலின் இயற்கை வரலாறு, சோலைக்காடு, சோலைப் பூவெளி, சதுப்பு நிலம், நீர் மேலாண்மை, குப்பை மேலாண்மை, பருவநிலை மாற்றம், விவசாயம், பழங்குடியின மக்கள், பறவைகள், இரவாடிகள் மற்றும் உணவு வளங்கள் பற்றி கற்றுக் கொண்டேன்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாட தலைப்புகளில், என்னை மிகவும் கவர்ந்த பாடம், சோலை காடுகளும், அங்கு வளர்ந்துள்ள சோலை மரங்களும். சோலை காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்ற ஆசிரியர், அங்குள்ள சோலை மரங்களை இனம் கண்டறிவது குறித்தும், சோலை மரங்களின் சூழலியல் சேவைகள் குறித்தும் வகுப்பெடுத்தார். எனக்கு மிகவும் பிடித்த சோலைக்காட்டு பறவைகள் வாழ வீடாகவும், உணவளிக்கவும், பாதுகாப்பாக வாழவும் இந்த சோலை மரங்கள் உதவுவதை நான் அறிந்து கொண்டேன். இந்த சோலை காட்டில் பறவைகள் மட்டுமின்றி உலகில் வேறு எங்கும் காணப்படாத பாலூட்டிகளும், ஊர்வனங்களும், பூச்சி இனங்களும் வாழ்வதைக் கண்டு பிரம்மித்தேன். மேலும் கொடைக்கானலின் மண்வளமும், நீர் வளமும், தூய்மையான காற்றும் இந்த மரங்களால் தான் கிடைக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

குறிப்பாக சிவனின் கண்ணீர் என்று வர்ணிக்கப்படும் ருத்ராட்ச விதைகளை தரும் ஐந்து வகையான ருத்ராட்ச மரங்கள் நம்மூர் சோலை காட்டில் வளர்வதை அறிந்து கொண்டேன். கொடைக்கானல் மக்கள் விரும்பி உண்ணக்கூடிய கொட்டலாம் பழம் (*Elaeocarpus variabilis*) கூட ஒருவகை ருத்ராட்சம் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். மேலும் *Elaeocarpus blascoi* என்ற ருத்ராட்ச மரம் உலகில் வேறு எங்கும் இல்லை என்பதையும், கொடைக்கானலில் மட்டுமே வளர்வதையும் அறிந்து கொண்டேன்.

பாம்பே சோலையை கடக்கும் பொழுதெல்லாம் 500 வருட வயதுடைய ஒரு மரம் இருப்பதை உள்ளூர் மக்கள் பெருமையுடன் பேசி செல்வார்கள். அம்மரத்தின் பெயர் காட்டு நாவல் (*Syzygium densiflorum*) என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். இதுபோன்று கொடைக்கானலில் 60க்கும் மேற்பட்ட உள்ளூர் சோலை மரங்கள் வாழ்கின்றன.

ஆனால் அந்நிய மரங்களான தைல மரம்/நீலகிரி மரம், சவுக்கு மரம், கருவேலம் மரம், பைன் போன்ற மரங்களுக்கு கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் உள்ளூர் பூர்வீக மரங்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. மேலும் அந்நிய நாட்டு மரங்களால் நம்மூர் சோலை மரங்கள் அழிந்து வருவதாக ஆசிரியர் கூறினார்.

எனவே உள்ளூர் சோலை மரங்களை பாதுகாக்க, மரக்கன்றுகளை எங்கள் தோட்டத்தில் நட்டு வளர்க்க முடிவெடுத்தேன். என்னுடன் இந்த வகுப்பில் பயின்று வரும் எனது அண்ணன் தமனும் இதே கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

மரம் நட வேண்டும் என்று மனதில் நினைத்த வெகு சில

நாட்களிலேயே என் அண்ணன் தமனின் பிறந்தநாள் வந்தது. நானும் என் அண்ணனும் எங்களின் எண்ணத்தை என் தந்தையிடம் தெரிவித்தோம். தந்தையும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன், என் பாட்டனாரின் நிலத்தில் மரக்கன்றுகளை நட்டு வளர்க்க சம்மதித்தார்.

தமனின் பிறந்தநாளன்று எங்கள் ஆசிரியரிடம் எங்கள் எண்ணத்தை தெரிவித்து, அவரிடம் 15 சோலை மர நாற்றுக்களை வாங்கிக் கொண்டு எங்கள் பாட்டனாரின் நிலத்திற்கு புறப்பட்டோம். எங்களை ஊக்குவிக்க விரும்பிய ஆசிரியரும் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டார்.

பெரும்பள்ளம் பகுதியில் உள்ள எங்கள் நிலத்தை அடைந்தவுடன் சிறிய குழிகளை எடுத்து மரத்தை நடத் தொடங்கினோம். அப்போது சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் எங்களது ஆசிரியர் துள்ளி குதித்து, மகிழ்ச்சியாக எங்களை நோக்கி ஓடி வந்தார். அவர், இந்த நிலத்தில் ஒரு அற்புதமான சோலை காடு உருவாகி வருவதாக கூறினார். எங்கள் பாட்டனாரின் விவசாய நிலத்தில் பாதி இடத்தில் அடர்த்தியான சோலை மரங்கள் வளர்ந்திருந்ததை எங்களிடம் காட்டினார். 15 மரக்கன்றுகளை நட்டு வளர்க்க விரும்பிய எங்களுக்கு ஒரு காடே கிடைத்துள்ளதாக கூறினார்.

ஆசிரியர் கூறியதை கேட்டு நாங்கள் எங்கள் தோட்டத்தை

சுற்றிப் பார்த்தபோது நூற்றுக்கணக்கான சோலை மரங்கள் வளர்ந்திருந்ததையும், எண்ணற்ற பறவைகள் பாடி திரிந்ததையும் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

15 மரக்கன்றுகளை நட்டு முடித்த பின் ஆசிரியரிடம் எங்கள் பாட்டனாரின் நிலத்தில் இயற்கையாக வளர்ந்துள்ள சோலை மரக்கன்றுகள் பற்றி கேட்டறிந்து கொண்டோம். உடனடியாக எனது பாட்டனாரிடமும் தந்தையிடமும் இங்கு வளர்ந்துள்ள சோலை மரங்களை பாதுகாத்து வளர்க்க அனுமதி கேட்டோம். அவர்களும் மிக மகிழ்ச்சியாக, இது உங்கள் காடு நீங்கள் வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்றனர்..

ஆசிரியர் அங்கிருந்து சென்று விட்ட பின்னரும், எங்களால் அந்த நிலத்தை விட்டு செல்ல முடியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் காட்டினை சுற்றி வந்தபடி இருந்தோம். அப்போது அதிக அளவில் தென்பட்ட குக்குருவன் பறவைகள் எங்களுக்கு ஏதோ ஒரு செய்தியை சொல்வதாக உணர்ந்தோம். அப்போது புலிகள் வாழ்ந்த சோலை புலிச்சோலை என்றும், கரடி வாழ்ந்த சோலை கரடிச்சோலை என்று அழைக்கப்பட்டதை ஆசிரியர் கற்பித்ததை நினைவு கூர்ந்தோம். உடனடியாக எங்கள் பாட்டனாரிடம் இந்த சோலைக்கு பெயர் ஏதேனும் உண்டா என்று கேட்டோம். பாட்டனார் இல்லை என்றார். இதுவரை பெயரிடப்படாத இந்த சோலைக்கு குக்குருவன் சோலை என பெயரிட்டோம்.

பெயரிட்டதோடு எங்களின் பணி முடிவடையவில்லை. எங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இந்த காட்டை பாதுகாப்பாக வளர்த்தெடுத்து, கொடைக்கானலில் உள்ள மிகச்சிறந்த தனியார் சோலைக்காடு என்ற அங்கீகாரத்தை பெற முயற்சி செய்யப் போகிறோம்.

எங்களைப் போன்றே சோலை காடுகள் பற்றி கற்றுக் கொள்ள வரும் மாணவர்களுக்கு எங்களின் இந்த குக்குருவன் சோலை ஒரு வகுப்பறையாக செயல்படும்.

இங்குள்ள மரங்கள் வெட்டப்படாமல் பாதுகாத்து, குடியிருப்புகளோ, தங்கும் விடுதிகளோ உருவாகாமல் பாதுகாத்து ஒரு சரணாலயம் அமைக்க முடிவெடுத்துள்ளோம்.

மரங்களுடன் பேசி பழக குக்குருவன் சோலைக்கு வாருங்கள் நண்பர்களே!

The Gentle Giant of Palani

Shalini
Grade 10

The smell of sweet porridge brewing on the mud stove in the morning always comforted Gayatri. Her grandma would cook porridge every day before she left for school. Gayatri's mom handed her a filled water bottle dripping from the sides and her school bag. Her grandfather, Vilas, rested on his rocking chair reading the day's newspaper. Gayatri kissed him goodbye and left on her cycle for school. This was the daily routine of a young girl living in the Palani Hills. The school that she attended was not too far away from her house, and she took a path through the forest to save time. The path she took was beautiful. Tall shola jamun trees swaying in the morning breeze, the scent of moist grass, and the sound of the red-whiskered bulbul chirping—the ride to her school was Gayatri's favorite part of the day.

As she rode through the muddy tracks, the ride was bumpier than usual; there were dents in the mud creating mini potholes. It was as if something large and

heavy had walked across the path. As Gayatri rode further into the forest, she saw what appeared to be a large cow grazing on grass. Stunned by the size of this animal, Gayatri stopped. “That’s an awfully large cow,” she thought to herself. She was stationed at a safe distance as she admired the “cow.” The animal was facing the other direction, so its face wasn’t visible to Gayatri. A monkey in the tree next to her dropped an avocado onto the ground, getting the animal’s attention and causing it to turn around and face her. The large, rugged horns and heavily muscular body frightened the young girl. At the sight of this animal, she grabbed her cycle hurriedly. Gayatri turned around and rushed out of the forest to go back home. This was the fastest she had ever cycled. Gayatri threw her cycle against the stand and rushed inside her house. Vilas was in the living room, attention glued to the newspaper. With his eyes still on the paper, he asked, “School got canceled today?”

“Thatha! I saw a huge cow! It looked different and scary.” As she related the events that had just occurred to her grandfather, she noticed a faint smile appear on his face that grew imperceptibly wider...

“Why are you smiling?” asked Gayatri, agitated.

“What you encountered was no cow, it was a bison,” explained Thatha. “Bison have been in our town for as long as we have, and they are not to be afraid of.”

“But where did they come from?” inquired Gayatri.

“No one knows exactly where they came from, but it is said that there was a scarcity of resources in their natural habitat, causing them to migrate to the Palani Hills.” Still frightened by what had just occurred, Gayatri gradually felt her racing heart slow down. The story of the bison had started to intrigue the young girl.

“But how did they migrate? They are so big,” asked Gayatri.

Vilas chortled in awe of his granddaughter’s simplicity. “They might be large animals, but that does not stop them from traveling large distances. If a bison wanted to, it could travel for miles. All it needs is food to graze on while it’s traveling and a clear motive for its migration, which is usually the lack of resources.”

“How old do you think the bison I saw was?” asked Gayatri.

“Hmm,” Thatha slurped at his teacup and then replied. “So from what you have described, the bison was alone, eliminating the possibility of it being a calf because calves are never alone, and females are rarely found away from a herd. However, adult males isolate themselves after the age of five, so the bison you saw was most likely an adult male above the age of five.”

“What if the next time I go to school he attacks me?” asked Gayatri.

“Bison never attack unless they are troubled first. When they are angry, they snort and thump their legs. The next time you do see a bison, keep a safe distance from it. Bison are not going to leave our town anytime soon, and this bison that you saw is not going to be the only one you encounter. As a community, we must learn to live with these animals and treat them with respect.”

Gayatri took all this in, silently. After a moment, she finally responded, “Wow, this has really changed my perspective on the bison. Thank you, Thatha!”

The next day she woke up early and rushed to get ready for school. Gayatri's mother was startled by her daughter's newfound interest in education, but did not have any complaints about it. Gayatri snatched the dripping water bottle and school bag from her mother's hand and excitedly rushed outside to get to her cycle. Her mother stood at the door watching her as she cycled away to school, still missing the pretext regarding the excitement on a Wednesday morning. Gayatri cycled as fast as she could to the forest to ensure that she did not miss the bison sighting. As she entered the forest, the strong breeze aided the speed of her cycle. Gayatri halted at the spot where she had seen the bison yesterday. She waited, and waited, but the bison was nowhere to be found. Disheartened by this, Gayatri proceeded to cycle to school. The breeze slowed down, and so did her cycle. She blamed herself; she regretted running away the day before. Gayatri was so excited to see the bison again because of the fresh perspective her grandfather had instilled in her. As she caught a glimpse of the cemented road ahead, a sound like something heavy falling to the ground met her ears. Out of curiosity, she halted and turned around to see what it was. And to her surprise, she saw a herd of bison passing by. It was one of the most beautiful and wholesome things Gayatri had ever witnessed. There were three bison—a mother and her two calves—looking for something to eat.

A young male stopped to look at her—a knowing look, almost as if he had heard the conversation between Gayatri and her grandfather. Despite all her excitement to see the animal, Gayatri took in this moment for only a few minutes and continued her journey to school...

Rare Birds Seeking Refuge in the Sky Island

T. Anbuselvan
8th Grade, Brindhavan School

Let me introduce you to the five unique bird species that have made their home in the shola forests, grasslands, and marshlands, of the southern part of the Western Ghats, within the Palani Hills range particularly in at an elevation of over 1,500 meters. These birds are a pride of Kodaikanal, yet today, they are losing their habitats and wandering in search of refuge.

Tamil name: Palani Sholai Kili (White-bellied Blue Robin)

As the Tamil name indicates this bird is found exclusively in the Palani Hills. It feeds on worms and insects from the ground and sings beautifully in long sequences. It lives in the dense shrubs of wet marshlands near streams, feeding on insects from the mud. Unfortunately, pollution from sewage mixing into freshwater bodies has reduced the number of insects/worms, leading to food scarcity for these birds. Additionally, pesticides and chemical fertilizers from farmlands are washed into these wet areas by rain, killing off insects.

This is considered as a main reason for the decline of this bird in Kodaikanal.

Tamil name: Karuppu- Aaranju Ee Pidippaan (Black-and-orange Flycatcher)

This is a tiny, vividly colored black-and-orange bird. This resides in the bushes at the edges of dense shola forests. Seeing this bird in its natural habitat is a magical experience. However, with the increase in tourist traffic the roads have to be widened. This has led to the clearing of roadside bushes, either mechanically or using herbicides which destroys its habitat. If you live in Kodaikanal, planting small bushes near your home could provide refuge for this endangered bird.

Tamil name: Palani Silamban (Palani Laughingthrush)

This special bird, is native to the Palani Hills alone. It has close relatives in different parts of the Western Ghats under names like Banasura Laughingthrush, Wayanad Laughingthrush, and Nilgiri Laughingthrush. With the destruction of shola forests, these birds, which primarily feed on forest fruits and insects, are declining in Kodaikanal. Planting native shola trees around homes could help preserve this bird and its habitat.

Tamil name: Neelagiri Nettukkaali (Nilgiri Pipit)

Once thriving in grasslands near marshes on mountain slopes, this bird has suffered greatly. In the last 40 years, nearly 70% of Kodaikanal's grasslands have disappeared, making Nilgiri Pipits a rare sight. Restoring native grasslands and protecting the remaining ones can save this species from extinction.

Tamil name: Neelagiri Ee Pidippaan (Nilgiri Flycatcher)

Though this bird looks similar to the Palani Sholai Kili, it can be distinguished by its deep-blue color and black beak. It perches on low branches in shola forests, catching insects in mid-air. Reducing or eliminating pesticide use in gardens and farmlands could help this bird thrive again in Kodaikanal.

Many unique species of flora and fauna similar to the birds mentioned here call Kodaikanal home. However, deforestation for human needs is destroying shola forests, grasslands, and wetlands, endangering these species. My mission is to identify and restore the habitats of these vanishing beings. If you believe Kodaikanal belongs to all life forms, join me! Let's create a sanctuary for every species that seek refuge here.

அடைக்கலம் தேடும் வான்வெளித்தீவின் அரியப்பறவைகள்!

மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைகளின் தெற்குப் பகுதியான பழனிமலைத் தொடரில், கடல் மட்டத்திலிருந்து 1500 மீட்டருக்கு மேல்உள்ளமலைக்குன்றுகளில், குறிப்பாக சோலைக்காடுகளிலும், சோலைப்புல்வெளி மற்றும் சதுப்பு நிலங்களில் வாழ்கின்ற தனித்துவமான ஐந்து பறவைகளை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த

விரும்புகிறேன். இப்பறவைகள் அனைத்தும் கொடைக்கானலில் பெருமை. ஆனால் ஏனோ, தற்போது இவைகளின் வாழிடங்களை இழந்து அடைக்கலம் தேடி அலைந்து வருகின்றன.

பழனி சோலைக்கிளி: ஆங்கிலத்தில் இதனை The white-bellied blue robin அல்லது White-bellied Sholakili என அழைப்பார்கள். இதன் பெயர் சுட்டிக் காட்டுவதைப் போல் பழனி மலை தொடரில் மட்டுமே வசிக்கக்கூடிய இந்த பறவை நிலத்தில் உள்ள புழுக்களையும் பூச்சிகளையும் பிடித்து உண்ணும். மிக அழகாக, நீண்ட அலைவரிசையில் பாடக்கூடிய பறவை. நீரோடைக்கு அருகில் உள்ள சேர்-நிறைந்த சதுப்பு நிலப்புதர்களில் வாழும் இந்தப் பறவை, சேற்றில் உள்ள பூச்சிகளை உண்டு வாழ்கிறது. சாக்கடைக் கழிவு நீர் நன்னீர் நிலைகளில் கலப்பதால், நீர்நிலைக்கு அருகில் உள்ள நிலம் மாசுபட்டு அங்கு வாழும் புழுக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து இப்பறவைகள் உணவின்றி தவிக்க நேரிடுகிறது. மேலும் விவசாய நிலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் செயற்கையான பூச்சிக்கொல்லி மற்றும் வேதி-உரங்கள் மழை நீரினால் அடித்து வரப்பட்டு நீர்நிலைக்கு அருகில் உள்ள சேற்றுப்பகுதியில் வாழும் பூச்சி- புழுக்களை கொன்று விடுகின்றன. இதுவும் இப்பறவை கொடைக்கானலில் அழிந்து வருவதற்கான காரணமாக கருதப்படுகிறது.

கருப்பு-ஆரஞ்சு ஈப்பிடிப்பான்: ஆங்கிலத்தில் இதனை Black-and-orange Flycatcher என்று அழைப்பார்கள். மிகச்சிறிய இந்த பறவை, தெளிவான கருப்பு ஆரஞ்சு நிறத்தில் காணப்படும். அடர்ந்த சோலைக்காட்டின் விளிம்பில் உள்ள புதர்களின் வசிக்கும் இந்த பறவையை நீங்கள் காண நேரிட்டால் மிக அற்புதமாக உணர்வீர்கள். பெருகிவரும் சுற்றுலாப் பயணிகளின் போக்குவரத்து தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய, சாலை ஓரங்களில் உள்ள புதர்கள் வெட்டப்படுவதும், சாலையை அகலப்படுத்தும் போது புதர்களை களைக்கொல்லிகளைக் கொண்டு அழிப்பதாலும் இந்த பறவையின் வாழிடம் அழிக்கப்படுகிறது. நீங்கள் கொடைக்கானலில் வசிப்பவராக இருந்து உங்கள் வீட்டுக்கருகில் சிறிய புதர்களை உங்களால் வளர்க்க முடிந்தால் இந்தப் பறவைக்கு உங்கள் வீட்டு கொள்ளைபுறத்தில் அடைக்கலம் கொடுக்க முடியும்.

பழனி சிலம்பன்: ஆங்கிலத்தில் இதனை Palani Laughingthrush என்று அழைப்பார்கள் இது பழனி மலைத்தொடர்க்கே உரிய சிறப்பினம் ஆகும். இதன் சகோதர இனங்கள் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைகளின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு பெயர்களில் (Banasura Laughingthrush, Wayanad Laughingthrush, Nilgiri Laughingthrush) வாழ்ந்து வருகின்றன. சோலைக்காடுகள் அழிக்கப்பட்டு

விட்டதால், சோலைக்காடுகளில் உள்ள பழங்களையும் பூச்சிகளையும் விரும்பி உண்ணும் இப்பறவைகளின் எண்ணிக்கை கொடைக்கானலில் குறைந்து வருகிறது. உங்கள் வீட்டில் சோலைக்காடுகளில் வளரக்கூடிய பிரத்தியேகமான சோலை மரங்களை நட்டு வளர்ப்பதன் மூலம் இப்பறவைகளுக்கு வாழ்வளிக்க முடியும்.

நீலகிரி நெட்டைக்காலி: ஆங்கிலத்தில் இதனை Nilgiri Pipit என அழைப்பார்கள். மலைக்குன்றில், சதுப்பு நிலத்திற்கு அருகில் உள்ள சோலைப்புல்வெளிகளில் வசித்து வந்த இப்பறவை, கடந்த 40 ஆண்டுகளில், கொடைக்கானலில் உள்ள 70 சதவீத புல்வெளிகள் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதால், கொடைக்கானலில் அரிதாகவே தென்படுகின்றன. மலைப் பாறைகளில் வளரக்கூடிய சோலை புல்வெளிகளை மீண்டும் பயிரிடுவதும், மீதமுள்ள சோலைப்புல்வெளிகளை அழிவிலிருந்து பாதுகாப்பதன் மூலமும் இப்பறவைகளை அழிவிலிருந்து மீட்டெடுக்கலாம்.

நீலகிரி ஈப்பிடிப்பான்: ஆங்கிலத்தில் இதனை Nilgiri Flycatcher என்று அழைப்பார்கள். பார்ப்பதற்கு பழனிச்சோலை கிளியை போன்று காணப்பட்டாலும், தெளிவான அடர்-நீலநிறம் மற்றும் கருப்பு அலகிடைப்பகுதி இப்பறவையை பழனிச்சோலைக்கிளியிலிருந்து பிரித்தறிய உதவுகிறது. இது, கொடைக்கானலில் வளர்ந்துள்ள

சோலை காடுகளில் உள்ள மரங்களில், தாழ்ந்த கிளைகளில் அமர்ந்து கொண்டு பறந்து வரும் பூச்சிகளை பிடித்து உண்ணும். வீட்டுத் தோட்டம் மற்றும் வேளாண் நிலங்களில் பூச்சி மருந்து பயன்பாட்டை குறைத்து அல்லது தவிர்க்கத் தொடங்கினால் இப்பறவை கொடைக்கானலில் பரவலாக தென்படும்.

இது போன்று, கொடைக்கானலில் மட்டுமே வாழக்கூடிய பல்வேறு வகையான தாவர விலங்கினங்கள் இங்கு வசிக்கின்றன மனித தேவைக்காக அழிக்கப்படும் சோலைப்புல்வெளிகள், சோலைக்காடுகள், சதுப்பு நிலங்களுடன் இணைந்து அழிந்து வருகின்றன. கொடைக்கானலில் விரைவில் காணாமல் போகக் கூடும் இந்த உயிரினங்களை இனம் கண்டறிந்து, அவற்றின் வாழிடங்களை மீட்டெடுப்பது எனது லட்சியம். கொடைக்கானல் அனைத்து உயிர்களுக்குமான நிலப்பகுதி என்று என்னைப் போன்றே நினைக்கும் நண்பர்கள் என்னுடன் கைகோர்க்கலாம். வாருங்கள்! அடைக்கலம் தேடும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் சரணாலயம் அமைப்போம்.

Forest Foraging

Devarakkshita and Preity
Grade 10

I enjoyed the cold water flowing over my feet and the sun warming my oily forehead. We were searching for crabs at the bed of the stream, as the water effortlessly glided over the rocks, splashing water against my orchid-patterned skirt. I watched eagerly, hoping that Kaleshwari would catch crabs soon with her unique Adivasi technique. Driven by curiosity, I couldn't help but ask Kaleshwari more—not just about her techniques, but the life behind them. Kaleshwari opened up, as she looked up at the sky and took a break from catching crabs.

She is an elder of the Paliyar tribe, a hunter-gatherer community that has been living in the Palani Hills for more than five generations. Her settlement near Elephant Valley used to be closely connected to other hamlets because of frequent visits from relatives. But these communities have undergone a lot of

changes—just like Indigenous communities all over the world—altering their traditional way of life.

As the sun shone above my head, the heat began to tire me out, and my legs became exhausted after standing for a long time. So my friend and I stepped out of the water and sat on smooth-surfaced rocks at the side of the stream. Everything was quiet for once, except for the sound of the running water splashing everywhere. The silence gave us the perfect space to learn more.

My friend turned toward Kaleshwari and asked softly, “How is your family?” Kaleshwari’s face was filled with a mix of emotions—somewhere between sadness and contentment. After a long pause, she said, “I lost my mom when I was young, and one of my brothers too,” staring at the water. “But I grew up with many siblings—three sisters and four brothers—because my dad has two wives.” Then a faint smile lifted her face as she spoke about her children. “I have two daughters, Murugaeshwari and Sadayama. Both of them are married now.”

She spoke about her daughters happily. Her voice softened, reflecting on those days. “I raised them all on my own. It was difficult... but nobody was there to help me, nobody cared,” she said. “Back then, hospitals were very far away, and my mom was long gone. I delivered my babies by myself, without a single soul helping me.” Her tone wasn’t bitter, as if it was simply the way things were. But hearing it gave me chills, and the thought of delivering a baby all by herself felt overwhelming. Yet, there she was sitting beside me, calm and composed.

A soft smile returned to her face as she continued. “My daughter, Murugaeshwari, is an author who writes about our community. However, she does other work like we do too—she can even identify more than 40 edible mushrooms from the forest.”

I looked at her, my eyes widened. “More than forty?” I exclaimed. “I didn’t even know that there were that many edible mushrooms in the forest!” Kaleshwari smiled and said, “Oh, yes. That’s not just what the forest gives us.” I leaned forward and asked, “What else?”—genuinely eager to know more.

She began listing all the products that they get from the forest. They harvest mushrooms during the rainy season and a fair quantity of honey, which they keep for personal use. They also gather other products including various types of keera (leafy vegetables) like Theeni Keera (Black Nightshade), Moongil Kuruthu (bamboo shoots), Kadukka (Ink), Amala (Gooseberry), Magali Kezhangu (Indian Sarsaparilla), Valli Kezhangu (Cassava), chillies, black pepper, and stone flower (lichen).

I asked her if she sells these products. She replied, saying, “Some are for our own use, like herbs, but we do sell them too, depending on the season.” She then told us about their main source of income, which is harvesting grass and making broomsticks to sell in markets. The season for this comes twice a year. They dry a specific type of long grass, tie them into bundles, and sell one for about 40–50 rupees. Sometimes the end products are either directly sold to the customers or through a middleman. “However, the middleman makes a lot of profits by doubling the price,” she said casually.

To tackle the problem of middlemen, her community formed a cooperative-type group which consists of five members, led by Kaleshwari’s daughter, Murugaeshwari. Their goal is to handle sales directly so that they get the full

profit for their products and work collaboratively as opposed to against each other.

As we talked, the conversation slowly drifted from livelihood to personal stories and the slow changes the community is seeing over the years—the tradition. “Earlier, we didn’t ask for anything as a dowry for marriage,” said Kaleshwari. “But now, people ask for clothes and vessels—basically the things needed to set up a house. It’s nice that they don’t ask for jewellery, but still... it’s all from the outside world though. These days, everyone desires more. It’s because of the access to mobile phones; that makes us exposed to the outer world and makes it hard to preserve our culture.”

As the blue sky turned orange and the sun began to settle behind the hills, I sat there, taking a sip of cold water from my water bottle and quietly taking it all in. The sound of the water, the whispers of the forest, the strength of the woman beside me—all stayed with me.

Kaleshwari’s story became deeply embedded in my heart, leaving a powerful message. Her resilience, hardships, and courage stayed with me after our conversation ended. The water was still gliding over the rocks just like before, but everything felt different now. My friend and I came here in search of crabs, but we both left with glimpses of a strong woman in a deeply rooted community.

That day by the stream, we learnt not only about catching crabs—we heard an untold story about silent sacrifices, evolution, resilience, and strength. Through every word Kaleshwari spoke from her heart, we heard the untold story of a strong woman—Kaleshwari—who endured countless challenges: from self-delivered births to running a cooperative, from harvesting mushrooms and making broomsticks to fighting against dowry demands. Her words are engraved in our minds as a reminder that behind every community is a fairytale—and the fairytale includes a fairy like Kaleshwari, carrying her community forward with love, strength, and unwavering spirit.

My Journey in Search of Birds...

J. Antony Raj 7th
CSI Middle School Packiapuram.

My name is Antony Raj. I am a seventh-grade student at CSI Middle School in Packiapuram, Kodaikanal. My parents are from Madurai. They moved to Kodaikanal 15 years ago. I was born and raised here. I love this town deeply and whenever someone asks me where I am from, I immediately say “Kodaikanal.” However, despite my love for this place, I never really knew why it meant so much to me.

For the past two years, I have been part of the “Junior Naturalist Action Network.” Through this, I have learned about the mountains, forests, grasslands, wetlands, and wildlife in Kodaikanal. This experience has helped me discover what makes this place unique. Now, just as I admire Kodaikanal’s mist-covered landscapes, I have also grown to appreciate its birds, insects, trees, shrubs, and vines.

So, if someone asks me why I love Kodaikanal so much, here is my answer...

The Day I Saw the Palani Sholai Kili

I am fascinated by the Palani Sholai Kili, a bird found only in the Palani Hills—and nowhere else in the world. I will never forget the moment when I first saw it. During our JNAN class, my teacher showed us a photograph of this rare

bird and asked if anyone had seen it before. Among the 60 students in the classroom, everyone answered, “No, sir.” The teacher then announced that whoever spotted the bird first would receive a special reward.

After class, I spent days searching for the bird in its natural habitat—near streams, in the dense marshy shrubs. Since I did not own binoculars, I felt frustrated, thinking I might never get to see it. But one day, while exploring Bombay Shola, the Palani Sholai Kili suddenly perched very close to me. For at least two minutes, it sang its beautiful song, filling my ears with joy. I was completely mesmerized, forgetting the world around me, admiring its appearance, its voice, and its movements.

The Five Types of Parakeets

Our JNAN class teacher mentioned that five types of parakeets could be found in the villages of Pallangi and Kombai, near Kodaikanal. With my father’s help, I traveled there to see them. There I was thrilled to spot:

- Tamil name: Kuttai Kili or The Vernal Hanging Parrot
- Senthalai Kili or The Plum-headed Parakeet
- Periya Pachchai Kili or The Alexandrine Parakeet
- Neela Irakkai Kili or The Malabar Parakeet
- Pachchai Kili or The Rose-ringed Parakeet

The Nilgiri Pipit (Neelagiri Nettaikaali) Near the Berijam Lake

Just like the Neelakurinji flower, which blooms only once every twelve years, the Nilgiri Pipit is a rare bird of Kodaikanal’s grasslands. I went with my father to Berijam Lake, hoping to see it. On the way to Berijam despite walking long distances near Madhikettan Shola, where this bird is known to inhabit, I was disappointed to find nothing. However, as I was heading home after a long day of searching, a Nilgiri Pipit suddenly flew right across my path! That moment made all the effort worthwhile—it is a memory I will never forget.

Spotting the Black-and-Orange Flycatcher in Pambar Shola

Ever since my teacher showed me a photograph of this bird, I believed no bird could be more beautiful than the Black-and-Orange Flycatcher. One day, while exploring Pambar Shola, I heard a sharp “chee-chee” call from within the dense bushes. When I looked closer, I saw a tiny, vividly colored bird jumping through the leaves. As soon as I realized it was the Black-and-Orange Flycatcher, I couldn’t contain my excitement!

Over the last two years, my search for birds has taken me to places like Pannaikaadu, Oothu, Perumalmalai, Anju Veedu, Shenbaganur, Poombarai, Mannavanur, Poondi, and Puliyoor. As a result, I can now identify over a hundred different bird species in Kodaikanal.

My birdwatching journeys also exposed me to the local communities, their livelihoods, and their traditions. I even learned about the different crops cultivated in Kodaikanal according to its changing seasons.

Since I live and study in Packiapuram, my world might have remained limited to this neighborhood - if not for my adventures in birdwatching. Every trip I took in search of birds helped me understand the diverse beauty of Kodaikanal and made me realize why I love this place so much. Everything here fascinates me—the birds, their colors, their shapes, and their mesmerizing calls.

My teacher told me that about 230 species of birds live in Kodaikanal. My goal is to see every single one of them before I enter tenth grade! That is why I spend every school vacation traveling to different parts of Kodaikanal.

I also learned that India has 1,400 bird species, and the world has over 11,000! Now, my lifelong dream is to see them all.

From now on, if someone asks me where I am from, I will say, “Every place where birds live is my home.”

பறவைகளைத் தேடி தொடரும் என் பயணம்...

என் பெயர் ஆண்டனிராஜ். நான் கொடைக்கானல் பாக்கியபுரம் பகுதியில் உள்ள சிஎஸ்ஐ நடுநிலைப்பள்ளியில் ஏழாம் வகுப்பு படித்து வருகிறேன்.

எனது தாய் மற்றும் தந்தை மதுரையைச் சார்ந்தவர்கள். 15 வருடங்களுக்கு முன்பு கொடைக்கானலில் வந்து குடியேறினர். நான் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் கொடைக்கானலில் தான். கொடைக்கானல் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஊர். யாராவது என்னிடம் உன்னுடைய சொந்த ஊர் எது என்றால், உடனே கொடைக்கானல் என்று பதிலளிப்பேன். கொடைக்கானல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தாலும், ஏன் எனக்கு கொடைக்கானலை பிடிக்கும் என்ற கேள்விக்கு பதில் அறியாதவனாகவே இருந்தேன்.

தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்களாக இளம் இயற்கை செயல்பாட்டாளர்கள் குழுவில் பங்கேற்று வருகிறேன். இந்த வகுப்பில் கொடைக்கானலில் உள்ள மலை, காடு, புல்வெளி, நீர்நிலை, வனஉயிரினங்கள் என பலவற்றைப் பற்றி கற்றுக் கொண்டேன். இதன் மூலம் இந்த ஊரின் தனித்தன்மை என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டேன். இப்பொழுதெல்லாம், கொடைக்கானலின் மூடுபனியை ரசிப்பதை போல இங்குள்ள பறவைகளையும், பூச்சிகளையும், மரம், செடி, கொடிகளையும்

ரசிக்கத் தொடங்கி விட்டேன்.

இனி, யாராவது என்னிடம் ஏன் உனக்கு கொடைக்கானல் ரொம்ப பிடிக்கும் என்று கேட்டால்? எனது பதில் இவ்வாறாக இருக்கும்...

பழனி சோலைக்கிளியை கண்ட நாள்: உலகில் வேறு எங்கும் தென்படாத, பழனி மலைத்தொடரில் மட்டுமே வாழ்கின்ற 'பழனி சோலைக்கிளியை' காண எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும். பழனி சோலைக்கிளியை நான் முதலில் பார்த்த அந்த தருணத்தை என்னால் மறக்கவே முடியாது. இளம் இயற்கை செயல்பாட்டார்கள் வகுப்பில் பழனி சோலைக்கிளியின் புகைப்படத்தை காண்பித்த எனது ஆசிரியர், இந்தக் கிளியை நீங்கள் யாரேனும் கண்டதுண்டா என்றார்? அன்று வகுப்பில் இருந்த 60 மாணவர்களும் இல்லை ஐயா என்றனர். இந்தக் கிளியை யார் முதலில் காண்கிறீர்களோ அவர்களுக்கு சிறப்பு பரிசளிப்பதாக ஆசிரியர் தெரிவித்தார். வகுப்பு முடிந்தவுடன் அந்தப் பறவையின் வாழ்விடமான நீரோடைக்கு அருகில் உள்ள சேர் நிறைந்த நிலப்பரப்பில் இந்த பறவையைக் காண பல நாள் காத்திருந்தேன். பறவைகளை உற்று நோக்க தேவையான அடிப்படை உபகரணமான பைனாகுலர் இல்லாததால் இந்த பறவையை காணவே முடியாது என்று வருந்த ஆரம்பித்தேன். ஆனால், ஒரு நாள் பாம்பே சோலையில் பறவைகளைக் காண சென்றபோது எனக்கு மிக அருகில் வந்து அமர்ந்த பழனி சோலைக்கிளி, குறைந்தது இரண்டு நிமிடமாவது அதன் அழகிய ஓசையால் என் காதுகளை குளிரச் செய்தது. அந்த இரண்டு நிமிடமும் உலகை மறந்து பழனிச்சோலை கிளியின் உருவமைப்பையும், அது எழுப்பிய ஓசையையும், அதன் நடத்தையையும் கண்டு முழுமையாக மகிழ்ந்தேன்.

ஐந்து வகையான பச்சைக்கிளிகள்: JNAN வகுப்பு ஆசிரியர், கொடைக்கானலில் உள்ள பள்ளங்கி-கோம்பை கிராமப்பகுதியில் ஐந்து வகையான பச்சைக்கிளிகள் வாழ்வதாக கூறினார். இதனைக் காண என் தந்தையின் உதவியுடன் பள்ளங்கி-கோம்பை கிராமத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு குட்டைக்கிளி (Vernal Hanging Parrot), செந்தலைக்கிளி (Plum-headed Parakeet), பெரிய பச்சைக்கிளி (Alexandrine Parakeet), நீல இறக்கைக்கிளி (Malabar Parakeet) மற்றும் பச்சைக்கிளி (Rose-ringed Parakeet) என்ற ஐந்து வகையான பச்சைக்கிளிகளை கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

பேரிஜம் ஏரிக்கு அருகில் வாழும் நீலகிரி நெட்டைக்காலி: கொடைக்கானலின் சோலைப்புல்வெளிகளில் வளரும், 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மட்டுமே பூக்கக்கூடிய நீலக்குறிஞ்சி மலரைப் போன்றே அறிய பறவையினமான நீலகிரி நெட்டைக்காலியை காண என் தந்தையுடன் பேரிஜம் ஏரிக்கு

சென்றேன். பேரிஜம் ஏரிக்கு செல்லும் வழியில் உள்ள மதிகெட்டான் சோலைக்கு அருகில் உள்ள சோலை புல்வெளிகளில் இந்தப் பறவையை காண வெகு தூரம் நடந்தும் ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. நாள் முழுக்க அலைந்து திரிந்து வீடு திரும்பும் வேலையில், திடீரென ஒரு நீலகிரி நெட்டைக்காலி நான் நடந்து சென்ற பாதையில் எனக்கு முன் பறந்து சென்றது. நீண்ட நேர உழைப்பின் பலனை அன்று தான் உணர்ந்தேன். நீலகிரி நெட்டைக்காலியை பரந்தவாரு கண்டது என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத தருணம்.

பாம்பார்சோலையில் பார்த்த கருப்பு-ஆரஞ்சு ஈப்பிடிப்பான்: இந்த பறவையின் புகைப்படத்தை வகுப்பில் ஆசிரியர் காண்பித்ததில் இருந்து இந்த பறவையை விட அழகில் சிறந்த பறவை வேறு ஏதும் இல்லை என்ற எண்ணத்திற்கு வந்தேன். ஒரு நாள் பாம்பார்சோலையில் பறவைகளைக் காண நடந்து கொண்டிருந்தபோது ச்சீ ச்சீ என்ற ஒளியை எழுப்பிக் கொண்டு அடர்ந்த புதர்களின் ஊடே துள்ளித் திரிந்த சிறிய பறவையைக் கண்டேன். மிகத் தெளிவான கருப்பு ஆரஞ்சு நிறத்தில் காணப்பட்ட இப்பறவையை கண்டவுடன் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதித்தேன்.

கடந்த இரண்டு வருடங்களில் கொடைக்கானலில் வாழும் பறவைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள பண்ணைக்காடு, ஊத்து, பெருமாள்மலை, அஞ்சவீடு, செண்பகனூர், பூம்பாறை, மன்னவனூர், பூண்டி, புலியூர் உட்பட பல பகுதிகளுக்கு சென்று வந்துள்ளேன். இதன் மூலம் கொடைக்கானலில் வாழ்கின்ற நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பறவைகளை என்னால் தற்போது இனங்கண்டறிய முடிகிறது.

பறவைகளைக் காண பல்வேறு பகுதிகளுக்குச் செல்லும் போது அங்குள்ள மக்கள், அவர்களின் தொழில், பழக்கவழக்கம் போன்றவற்றையும் கவனிக்க தொடங்கியுள்ளேன். கொடைக்கானலில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் கால நிலைக்கு ஏற்ப விளைவிக்கப்படும் விவசாய பயிர்களையும் கற்று வருகிறேன்.

நான் குடியிருக்கும் வீடும் பள்ளியும் பாக்கியபுரம் பகுதியில் உள்ளதால், பறவைகள் பற்றிய அறிமுகம் எனக்கு கிடைத்திடாமல் இருந்திருந்தால் பாக்கியபுரம் மட்டுமே என்னுடைய உலகமாக இருந்திருக்கும். பறவைகள் பற்றி அறிய நான் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு பயணமும் கொடைக்கானலின் பன்முகத்தன்மையை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி கொடைக்கானலை நான் நேசிப்பதற்கான காரணத்தை எனக்கு உணர்த்தின. இங்குள்ள அனைத்தும் எனக்கு பிடித்திருக்கிறது. குறிப்பாக கொடைக்கானலில் பல்வேறு நிலப்பகுதிகளில் வாழும் பறவையினங்கள், அவற்றின் உருவமைப்பு, நிறம், அவை எழுப்பும்

இனிய ஓசை என அனைத்தும் எனக்கு பிடித்திருக்கிறது.

கொடைக்கானலில் கிட்டத்தட்ட 230 வகையான பறவையினங்கள் வாழ்வதாக எனது ஆசிரியர் தெரிவித்தார். இங்கு வாழ்கின்ற அனைத்து பறவைகளையும் நான் பத்தாம் வகுப்பு செல்வதற்குள் பார்த்து விட வேண்டும் என்பதே எனது ஆர்வம். இதற்காக பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் கொடைக்கானலில் அனைத்து பகுதிகளுக்கும் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்...

இந்தியாவில் மட்டும் 1400 வகையான பறவையினங்கள் வாழ்வதாகவும், உலகம் முழுவதிலும் 11 ஆயிரம் பறவைகள் வாழ்கின்றன என எனது ஆசிரியர் மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். இவை அனைத்தையும் பார்த்துவிட வேண்டும் என்பதே என் வாழ்நாள் குறிக்கோள்.

இனிமேல் என்னிடம் யாராவது நீ எந்த ஊர் என்று கேட்டால், பறவைகள் வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு பகுதியும் என் சொந்த ஊர் என்று கூறுவேன்.

The Last Farmer – Giving Up On Agriculture

Hariharan Grade 11

Panigrahi Grade 10

This is the story of Ganeshan, a local farmer who has lived in Kodaikanal for his entire life. Ganeshan's way of life from 10-15 years ago is no longer possible. He is a man who took great joy in being able to care for his family and earn a living through feeding his community. His journey is a step away from the way of life that his forefathers lived for as long as their history can be remembered. This is a story of a farmer giving up on the craft and the life that once brought him joy.

As we sat in front of Ganeshan, in the wide empty room of the CEH, his hands, calloused and worn from years of hard work, were restless in his lap. His eyes wandered upon us with kindness and curiosity, concealing his story behind them.

Ganeshan's livelihood transformed completely alongside Kodikanal's

development. Local farmers, who were once the backbone of Kodaikanal's economy, began finding great difficulty in sustaining their livelihoods. With a compounding of adversity and challenges they were made to face, Ganeshan and many others have been forced to adapt and change to better support themselves and their families.

Looking at us and Dr. Uma, Ganeshan's face contorted to a soft yet disheartened smile. As he continued, we saw his authenticity in the story he was sharing with us.

He went on to tell us that one of the reasons for this is the surge in land taxes for farm owners; preventing them from making a comfortable living. The price of maintaining ownership of land has begun to outweigh the returns from farming, compelling several farmers to either sell their land or take up alternate occupations.

Ganeshan found that the efficient production of commercial food crops could only be managed by sizeable labour hire and effective transport. However, this prospect financially burdened his family with labour shortages and rising wages. The movement of rural workers to urban areas in search of stable job opportunities leaves fewer workers who demand higher wages, making it challenging for local farmers to profit from agricultural endeavours. Additionally, transportation costs acted as a major barrier to profitability as a result of rising fuel prices and middlemen collecting large cuts of the profit. He spoke with a short, almost-bitter laugh now, yet still smiling and kindly explaining to us the ways he saw his old life as unsustainable now. His eyes wandered only between the three of us and his wife, his heart determined to share his truth. Seated at his right hand, his wife showered us with a sweet smile, her wise expressions much like that of her husband's.

Next, our conversation drifted to another battle faced by the local farming community. Throughout his early farming days, he experienced consistent weather conditions favourable to farming, with steady rainfall and a moderate temperature allowing him to predict patterns to incorporate suitable cultivation practices. However, Kodaikanal is now home to unseasonal rains, unpredicted frost, and extreme heat due to climate change, which prevent Ganeshan from employing traditional farming methods that have guaranteed stable harvests in the past.

Another knock to his way of life came from the seed companies of which Ganeshan and other local farmers now found themselves at the mercy of. Large multinational seed and chemical companies such as Monsanto (now acquired by Bayer) or Corteva have created a monopoly on the seeds available in local markets worldwide. The hybrid seeds could only produce sterile plants. This meant that Ganeshan was forced to purchase new seeds from these companies every single year, putting a final dent in the sustainability of his business. Not only this, but these new seeds would require dozens of kilos of artificial fertilizers designed by the very same companies, without which the hybrid seeds would be unable to produce a strong crop.

Here, his voice trembled, as if this part stung the most, eyes almost teary and his wife's expression now more stoic than before.

The final straw was the bison and the wild boar. With the rise of human development in Kodaikanal, land that was once covered in lush grassland slowly transformed into hotels, resorts, and places of business for locals and tourists alike. With their traditional grazing habitat gone, the large mammals of the area turned to the cultivated crops. As bison invasion became a frequent occurrence, the extensive loss of crop for local farms became an impossible issue.

Ganeshan carries his past into his attitudes and thoughts toward the present

and future of agriculture. He dreams of living happily and preserving his way of life, but with the threats to his traditions, he thinks agriculture in Kodi is effectively dying. With fewer and fewer people able to pursue small-scale agriculture and compete with larger producers, agriculture, he deems, is not a sustainable career for future generations. In Ganeshan's eyes and within those of many other local farmers, the erratic climate combined with fragile crops and harassment from the wild bison will result in Kodi and other nearby areas becoming dependent on the plains for access to fresh food. This has the potential to deplete the local economy as well as force the townspeople to become dependent on food that is less nutritious (grown with artificial fertilizers outside the crops' ideal environment) coming from beyond their familiar hillsides.

As he finished telling his story, Ganeshan and his wife shared a faint glint in their eyes—all of the years of effort and dedication that they have put into their life of farming—all jeopardized for the greed and power of governments, companies, and nature itself.

Ganeshan's story is one among countless stories of local farmers all over Kodi and the larger farming community within south India. Cases like his can be shown to be the breakdown of not only Ganeshan's dreams but also the traditions and livelihood of a whole community. For those now unable to compete with massive seed companies and others who cannot afford the extra costs, agriculture becomes an impossible way of life for the common man, driving more and more people away. There is hope to be spared in new organic methods and NGOs that work with local farmers to provide them with alternative methods. With these advancements and fresh perspectives only beginning to contest the monopolies of large conglomerates, one can only wonder where the future of agriculture in Kodi will lead.

I have changed!

V. Dikeshwar Sarathi
8th Grade Zion International School.

After joining the “Junior Naturalist Action Network” I began to notice a lot of changes within myself. Recently, I wrote a story based on an experience I had. This is the story of a “tetra pack” juice. My real story.

On a Thursday evening, I was waiting at the school gate for my father after school ended.

As soon as I saw him approaching from a distance, I eagerly walked toward him. Seeing me, my father asked, “Well, Sarathi ... are you ready? Shall we head home?”

As I was about to hop onto my father’s two-wheeler, he asked me to go and buy a packet of milk.

I agreed and went to a shop near my school, where we always buy milk.

I asked the akka at the shop, “Can I have a half-liter packet of milk?”

The shopkeeper handed me the milk packet and then asked, “Do you need

anything else, thambi?”

Immediately, my eyes scanned the snacks in the shop. That is when I spotted the neatly stacked packets of “Mazza” juice.

The moment I saw the juice, my mouth started watering. I turned to my father and asked if I could buy one.

He nodded, “Alright, go ahead.”

Unable to wait until reaching home, I started drinking the juice while sitting on my father’s bike. Before we even arrived home, the juice was finished.

I carelessly tossed the empty juice carton onto the road and, feeling satisfied, handed my mother the milk packet as soon as I entered the house.

The Next Day – it was Friday. As usual, my father picked me up and gave me ₹50 to buy another milk packet.

I went to the same shop and bought the milk. With the remaining money, I bought a tetra pack juice again.

This time, I didn’t ask my father’s permission, and he didn’t seem to mind.

Like before, I finished drinking the juice on the ride home and threw the empty carton onto the roadside.

Once home, I rested a bit and then asked my mother, “Mom, can I use your phone for a bit?”

She replied, “It’s on the charger. Take it.”

I eagerly picked up the phone and started reading the WhatsApp messages in our “Junior Naturalist Action Network.”

I am a member of this group. In our weekend classes, we learn about the forests, wildlife, agriculture, and indigenous communities of Kodaikanal, followed by field visits.

Curious to see what we would learn tomorrow, I started reading the messages. The group message mentioned that the next day’s lesson would be about solid waste management.

Feeling excited about learning about birds, butterflies, and wildlife, I was disappointed by this topic.

Nevertheless, on Saturday, I went to the class.

In the class, the teacher explained how Kodaikanal’s natural resources, wildlife, and people are suffering due to the garbage accumulating on the streets. Particularly, plastic waste - since it doesn’t decompose and was carried by water streams into forests, where it remained trapped. Our teacher shared pictures showing how cows raised at home and even the wild gaur in the forests had died after ingesting plastic waste.

As I thought about Kodaikanal's blooming flowers, its green hills, and the misty charm that had always enchanted me, I was disturbed by how trash was turning this beautiful place into an uninhabitable space for both humans and wildlife. At the end of the session, the teacher urged us to take a pledge to keep Kodaikanal clean by avoiding single-use plastics that are discarded after one use. "Avoiding or reducing non-recyclable waste is the best way to manage solid waste!" the teacher said.

Among the items listed for avoidance were plastic carry bags, tea cups, plastic plates, and straws—and there it was—Tetra pack! I loved drinking juice from tetra pack cartons. But realizing how harmful it is to nature, I made up my mind to never use it again.

The next day – Sunday, I went out to play with my friend. While playing, a sudden downpour drenched me completely.

By the time I reached home, I was soaked and exhausted. Soon, I started feeling feverish.

Noticing my condition, my mother rushed me to the hospital.

The doctor prescribed some medicine along with ORS. The ORS came in a tetra pack carton.

"Oh no! Just yesterday, I vowed never to use anything that comes in a tetra pack!"

"Is God testing me this soon about my resolve?" I thought to myself.

Determined, I firmly told my mother, "I don't want the ORS." Both the doctor and my mother tried to convince me.

I then explained to the doctor in detail about the harm caused by tetra pack waste. Impressed, the doctor said, "Thambi, I will give you ORS that does not come in a tetra pack. Happy now?"

I thanked the doctor and returned home.

From that day till now, no matter the situation, I have never used a tetra pack. Similarly, I am training myself to avoid other products that harm the environment.

எனக்குள் நிறைய மாற்றங்கள்!

இளம் இயற்கை செயல்பாட்டாளர்கள் குழுவில் இணைந்து செயல்படத் தொடங்கிய பின் எனக்குள் நிறைய மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியதை உணர்கிறேன். சமீபத்தில் நான் எதிர்கொண்ட ஒரு நிகழ்வினை கதையாக எழுதியுள்ளேன். இது ஒரு 'டெட்ரா பேக் ஜூஸின்' கதை. என் உண்மைக் கதை.

அன்று வியாழக்கிழமை மாலை, பள்ளி முடிந்தவுடன் என் தந்தைக்காக பள்ளி வாயிலில் காத்திருந்தேன்.

தூரத்தில் என் தந்தை வருவதை கண்டவுடன், ஆர்வத்துடன் அவர் அருகில் சென்றேன்.

என்னைக் கண்டவுடன்,

என்ன சாரதி.. ரெடியா.. வீட்டுக்கு போலாமா என்றார்? அப்பா.

என் அப்பாவின் இருசக்கர வாகனத்தில் ஏற முயன்ற போது, சாரதி போய் ஒரு பால் பாக்கெட் வாங்கிட்டு வாடா என்றார்.

சரி என்று, நானும் எப்பவும் பால் பாக்கெட் வாங்க எங்கள் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள கடைக்கு சென்றேன்.

அங்கிருந்த அக்காவிடம், எனக்கு ஒரு அரை லிட்டர் பால் பாக்கெட் கொடுங்க என்று கேட்டேன்.

என்னிடம் பால் பாக்கெட்டை கொடுத்த கடைக்கார அக்கா, தம்பி வேறு ஏதாவது வேண்டுமா என்று கேட்டார்? உடனே என் கண்கள் கடையில் உள்ள தின்பண்டங்களை ஸ்கேன் செய்ய தொடங்கின. அங்கே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த மாசா ஜூஸ் பாக்கெட் என் கண்களுக்கு தென்பட்டன.

அந்த ஜூசை பார்த்தவுடன் என் வாயில் எச்சில் ஊற ஆரம்பித்தது. உடனே அப்பாவை பார்த்து அந்த ஜூசை வாங்கிக் கொள்ளவா என்று கேட்டேன்?

அப்பாவும் சரி வாங்கிக்கோ என்றார்.

வீடு செல்லும் வரை பொறுக்க முடியாமல் அப்பாவின் வண்டியில் அமர்ந்தவாறு ஜூசை குடிக்க ஆரம்பித்தேன். வீடு வருவதற்கு முன்னரே ஜூஸ் காலியானது.

ஜூஸ் டப்பாவை சாலையில் தூக்கி எறிந்து விட்டு, வீடு வந்ததும் மகிழ்ச்சியோடு என் அம்மாவிடம் பாலை கொண்டு கொடுத்தேன்.

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை,
வழக்கம் போல் என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்த அப்பா, மீண்டும் பால் பாக்கெட் வாங்க ரூ.50 கொடுத்தார்..

அதே கடைக்குச் சென்று பால் பாக்கெட் போக மீதம் இருந்த பணத்தில் டெட்ரா பேக் ஜூஸை வாங்கிக் கொண்டேன்.

இந்த முறை அப்பாவின் அனுமதியை பெறவில்லை. அப்பாவும் அதை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

வழக்கம் போல் வண்டியில் அமர்ந்தவாறு ஜூசை குடித்துவிட்டு டெட்ரா பேக்கை சாலையோரத்தில் தூக்கிப்போட்டு விட்டு வீட்டுக்கு சென்றேன்...

வீட்டிற்கு வந்தவுடன் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்து விட்டு அம்மாவிடம், அம்மா உங்கள் ஃபோனை கொஞ்சம் யூஸ் பண்ணலாமா என்றேன்?

அம்மாவோ.. போன் சார்ஜரில் இருக்கிறது எடுத்துக்கோ என்றார்...

அம்மாவின் தொலைபேசியை எடுத்து ஆவலுடன் எங்களின் இளம் இயற்கை செயல்பாட்டாளர்கள் குழுவின் வாட்ஸ் அப் மெசேஜை படிக்க தொடங்கினேன்.

நான் இளம் இயற்கை செயல்பாட்டாளர்கள் என்ற அமைப்பில் உறுப்பினராக உள்ளேன். வார இறுதி நாட்களில் நடைபெறும் இந்த வகுப்பில் கொடைக்கானலில் உள்ள காடுகள், வன உயிரினங்கள், வேளாண்மை மற்றும் பழங்குடியின மக்கள் பற்றி வகுப்பும், அதைத் தொடர்ந்து களப்பயணமும் மேற்கொள்வோம்.

எனவே நாளைய நாள் நான் என்ன கற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன் என்று ஆர்வத்துடன் whatsapp மெசேஜ் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

வாட்ஸ் அப் மெசேஜ்ல் நாளைய வகுப்பில் மாணவர்களுக்கு திடக்கழிவு மேலாண்மை பற்றி கற்பிக்கப்படும் என்று குறிப்பிட்டு இருந்தது.

பறவைகள் வண்ணத்துப்பூச்சி மற்றும் வன உயிரினங்கள் பற்றி கற்றுக்கொள்ள ஆர்வமாக இருந்த எனக்கு திடக்கழிவு மேலாண்மை என்ற தலைப்பு ஏமாற்றத்தை தந்தது.

எனினும் சனிக்கிழமை வகுப்பிற்கு கிளம்பிச் சென்றேன்...

சனிக்கிழமை வகுப்பில் கொடைக்கானலின் இயற்கை வளங்களும், வன உயிர்களும், மனிதர்களும் பெரும் இன்னல்களுக்கு ஆளாக காரணமாக உள்ளது இங்கு வீதிகளில் தேங்கியுள்ள குப்பைகள் என்று ஆசிரியர் பாடம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்... குறிப்பாக மக்காத பிளாஸ்டிக் குப்பைகள் நீரோடைகளால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு காடுகளில் தேங்கிக் கிடக்கும் புகைப்படத்தை எங்களுடன் பகிர்ந்தார்... வீட்டில் வளர்க்கும் பசு மாடும், காட்டில் வாழும் காட்டு மாடும் கூட பிளாஸ்டிக் குப்பைகளை விழுங்கியதால் இறந்து போன பரிதாப புகைப்படங்களையும் எங்களிடம் பகிர்ந்தார்...

கொடைக்கானலில் பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களையும், பச்சை போர்வை போர்த்திய மலையினையும், என் மனதை ஊடுருவிச் செல்லும் மூடு பணியையும் எண்ணி, கொடைக்கானலில் வாழ்வதை வரமாக நினைத்த எனக்கு, குப்பையினால் இந்த ஊர், உயிரினங்கள் வாழ தகுதியற்ற இடமாக மாறி வருவதை எண்ணி வருந்தினேன்...

வகுப்பின் இறுதியில், கொடைக்கானலை தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ள, நாம் ஒவ்வொருவரும், ஒருமுறை மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு, தூக்கி எறியப்படும் பிளாஸ்டிக் பொருட்களை இனிமேல் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற உறுதிமொழி எடுக்க வேண்டும் என்றார் ஆசிரியர்.. மறுசுழற்சி செய்ய இயலாத பொருட்களை தவிர்த்தோ அல்லது குறைத்தோ வாழ்வதே சிறந்த திடக்கழிவு மேலாண்மை! என்றார் ஆசிரியர்...

இதில் பிளாஸ்டிக் கேரிபேக், டீ கப், பிளாஸ்டிக் தட்டு, ஸ்ட்ரா போன்றவற்றுடன் டெட்ரா பேக்கும் இருந்தது.. டெட்ரா பேக்கில் வரும் ஜூஸ் எனக்கு ரொம்ப பிடித்த குளிர்பானம். இருந்த போதிலும் இயற்கைக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் இந்த டெட்ரா பேக்கை இனிமேல் நான் பயன்படுத்த மாட்டேன் என்று மனதில் உறுதி எடுத்தேன்...

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை என் நண்பனுடன் விளையாட சென்றிருந்தேன்.

அப்போது திடீரென பெய்த பெருமழையில் நனைய நேரிட்டது.

வீட்டிற்குவருவதற்குள் முழுமையாக நனைந்து விட்டேன். மழையில் இருந்து தப்பிக்க ஓடி வந்ததால் மிகவும் சோர்வடைந்தேன்.

வீட்டிற்கு வந்த கொஞ்ச நேரத்திலேயே உடல் வெப்பம் அதிகரித்து ஜுரம் அடிப்பதை உணர்ந்தேன்.

என், உடல்நிலை மோசமடைந்ததை உணர்ந்த அம்மா என்னை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்...

என்னை பரிசோதித்த டாக்டர் சில மாத்திரைகளுடன் ORSம் கொடுத்தார். ORS டெட்ரா பேக்கில் இருந்தது. அடக்கடவுளே! நேற்றுதான் இனிமே டெட்ரா பேக்கில் வரும் எந்த பொருட்களையும் பயன்படுத்த மாட்டேன் என்று சபதம் எடுத்தேன்..

அடுத்த நாளே கடவுள் நம்மள சோதிக்கிறாரே என்று என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன்... இருந்தபோதிலும் உறுதியாக அம்மாவிடம் எனக்கு ORS வேண்டாம் என்றேன்..

டாக்டரும் அம்மாவும் முதலில் என்னை சமாதானப்படுத்த முயற்சித்தனர்.

தொடர்ந்து டாக்டரிடம், டெட்ரா பேக்கினால் ஏற்படும் தீமைகள் குறித்து விளக்கமாக கூறினேன்..

என்னை வியந்து பார்த்த டாக்டர், தம்பி டெட்ரா பேக்கில் வராத வேறொரு ORS தருகிறேன். மகிழ்ச்சியா என்றார்...

டாக்டருக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பினேன்...

அன்றிலிருந்து இன்று வரை எந்த அசாதாரண சூழலிலும் நான் டெட்ரா பேக்கை பயன்படுத்தியதே இல்லை.. இதே போல் சுற்றுச்சூழலுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் மேலும் சில பொருட்களையும் பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் வாழ பயிற்சி எடுத்து வருகிறேன்...

Voices Beyond the Silence

Saw and Hannah
Grade 10

Day 1: Jayarani's story

I step into the KIS Center for Environment and Humanity office, my face pale yet light with the quiet thrill of what's to come, my eyes shimmering with unspoken hope. Doctor Rajamanickam offers me a faint smile, gesturing for me to sit. I do, clutching on to the pleats of my saari, a habit I picked up from uncertain conversations. The room is quiet, and they introduce themselves, hoping to break the awkwardness.

For years, I have walked past this office, never having a chance to come inside. Today, I have been called - not to clean, not to serve, but to speak. My voice trembles, and I grip my saari tighter. I speak with a soft voice, and it fills the air, easing the tension, but the hesitation in my eyes is clearly seen. I wonder if

my voice would matter. What follows isn't just my story, but the voice of many like me. A woman, a daughter, a mother working independently to support her family.

I shift in my chair, trying to make myself feel comfortable, but my hands are still in a tight fist, conscious of these surroundings. I begin ...

"My mother's hands trembled with guilt when she asked me to help her with work, she could not continue with the condition her leg was in. I was young, still in school. I had a dream to become a teacher, a scholar, but how could I? I needed to support my family", I told the two students sitting in front of me. I feel my hands tremble with the weight of my experience, I continue. " My salary was 700 rupees per month," I say, keeping my voice soft. " We needed as much money as possible, and since then, I have worked for different people in Kodi school." I wonder how much I should share with these kids. "I started by helping my mother, now I find myself working in five different houses." The irony grows on me. The temporary job has become permanent, taking my dreams that can never come true. I have accepted that, I know it's too late at the age of 53.

" I wake up at 4 in the morning," I continue talking, knowing that they are expecting me to continue. "My day begins with a prayer, alone, accompanied by the quiet snores of my family. By age 7, I finish scrubbing the dirty dishes, cooking, and cleaning the house. I work for five houses. I must admit, it gets tiring, but I am happy to see the joy on people's faces when they come back to a clean house. It motivates me to work harder." I say, forcing a smile through my pain.

"But were there any challenges you faced?" they ask. I feel unsure of what to tell them. I have problems, many. I took out a loan for my son's marriage, and he refuses to pay it back. I am stuck, but how do I tell them that? I don't, instead my eyes well up, turning into a clear pool of water. They understood. I feel guilty for not being able to share my experience, but I know they understood

I felt my eyes well up. It's clear. I smile, getting ready to leave. They greet me, they thank me for my time and patience.

Day 2: Mary's Story

The Center for Environment and Humanity office is quiet. Today was different, the weather was colder, and I was going to make my voice count; my experience needs to matter. The door handle twists, and I see a pair of eyes staring back at me. Doctor Rajamanickam welcomes me, "Should I remove my shoes?" I ask, hesitantly, and carry myself into the room. They gesture for me to sit, I do, taking place at the far end of the sofa, clutching onto my thinly wrapped sweater. I hold my Kattapai tight, conscious of myself, and they begin introducing themselves, hoping to ease the awkwardness.

"I wake up at 4, and finish my prayer and household chores by 6," I say, my voice hoarse with tiredness. I look up at the students asking me questions. I wonder if they notice how similar my routine is to the other maid they interviewed. We share the same morning routine and the same silence of duty before the world wakes.

The room is quiet, and they nod at me, urging me to continue. “ My prayer - It’s very important for me. God gives me strength, stability. This is one of my favourite parts of my day,” I went on nodding to myself. “ I work for a family, where I cook and clean. Afterwards, I continued on my way to the dorms. I don’t mind working at the dorms, but the wage is not enough.” For a moment, the room is quiet. I worry if I have expressed too much.

The students offer me a smile. “Could you tell us any difficulties you face?” they ask.

I smile, I don’t know what to say. I have difficulties; I cannot afford to take a bus in the morning, so I walk thirty minutes to save twenty rupees. But how do I tell them that? If I took the bus every morning, half the salary I earn working in the dorm would be gone. Instead, I say, “ I feel happy with my work, but I wish the students would leave the dorms cleaner. It would make my job less tiring.” I smile at them. “Many may see this job as low or pity me, but I am proud of myself. I worked hard to take care of my daughter. She has graduated from college, a dream I always held on to. I am happy with my independence, and I will continue to work to support my mother and husband,” I say, my face darkening when I mention my husband. I feel my eyes well up, I wonder if they know. “ My husband had a heart attack last week”, I breathe, trying to smile. “ We took him down the hill, but I can’t be with him. If I miss work, they could cut my salary. On top of that, I can’t miss church. The priest at church doesn’t like it if we miss church. My friend missed it for three weeks, and now the priest will not help or talk with her.” I say, I can see the sympathy in their eyes. “ My mother is my joy, and I love talking to her when I get home. She is my sense of relaxation.” I say with the love of my mother pounding in my chest.

I finish talking, looking down at the floor, wondering if my thoughts would matter. They say it would, holding on to the information I shared with them. A majority of the housemaids work a minimum of 15 hours per day, and are expected to be available 24/7. Housemaids play an important role in people’s lives, as they work in the ‘background’ to ensure that our houses are clean. This allows the house owners to continue their daily routine without worrying about their household chores. Many housemaids walk miles to get to work, as they try to avoid transportation costs. Their transportation cost may seem less to our community, however, this becomes a huge issue for them since they

walk 30 minutes to save 20 rupees.

They sustain our community, and they are important. We see housemaids around us every day, so let's start appreciating, greeting, and thanking them for their work. This may seem like words for us, but it's what motivates them to continue; it makes them happy. This is the least we can do for those who make sure we can continue with our routines ...

A Champion for Sustainable Farming

Viktoriia and Amy
Grade 11

In the heart of Kodaikanal, Mr. Manoharan stands not just as an ordinary farmer, similar to most in his community, but as an advocate for sustainable agriculture. His journey, from traditional farming methods to the adoption of eco-friendly practices through collaboration with the CEH, is a story about overcoming challenges towards a stronger, more sustainable future.

Mr. Manoharan's path began like many others; a modest yet promising farm passed down by the previous generation, his parents, who, as we learned, were staunch advocates of sustainable farming practices in fruit farming and always served as a source of inspiration and role models for Mr. Manoharan. His commitment to organic farming continues to this day in his orchard, a tradition rooted in his family's legacy. Even his grandparents played a role in shaping this ethos, raising cattle whose manure enriched the farm's soil and

nourished its crops. However, as the cost of organic materials and fertilizers increased, and it became harder to use them across large vegetable plots, Mr. Manoharan realized he couldn't risk his land, his family's well-being, and while he could have sourced manure from the plains, the surrounding farmers, who were all practicing chemical farming, discouraged him from continuing with organic methods. This made the decision even more challenging. He decided to return to conventional farming (such as through chemical fertilizers) with the hope of returning to organic methods in the near future. Thankfully, this became a reality when he met the Center of Environment and Humanity. After sharing his heartfelt thoughts and desires to switch back to the sustainable practices upheld by his ancestors, they offered him collaboration, subsidized inputs, and professional assistance.

At first, Mr. Manoharan gave a small portion of his farm land to test organic farming. Initially, Mr. Manoharan faced skepticism from other farmers. However, his faith and determination were stronger than his doubts. Under the guidance of agricultural experts from CEH, he implemented practices such as crop rotation, organic composting, using biochar, "Panchagavya" (natural pest repellents made from garlic and neem oil), as well as, and water conservation techniques in his new harvest. Gradually, as he observed visual changes like increased flowering, size, and color vibrancy of the plants. Mr. Manoharan became convinced of his land's potential to recover. He also mentioned that his younger son is interested in taking up agriculture as a profession in the future and is already actively participating in farm work during holidays.

We decided to compare the number of flowers on samples grown with pesticides and chemicals versus those cultivated using sustainable farming. We noticed that in the first group, the number of flowers varied from 4 to 7, while in the second group, it ranged from 8 to 12 - indicating a significant improvement in the harvest. In fact, the organic plot of green peas produced approximately 1.8 times or 82% more flowers compared to the conventional plot.

Mr. Manoharan's journey is more than just a shift to organic farming - it is a story of bravery and the power of a single voice to inspire change. At a time when many were hesitant to abandon chemical-intensive methods, he chose a path that demanded patience, resilience, and faith in nature despite initial

uncertainty and skepticism from others. This decision shows his remarkable courage. He not only transformed his own land but also became a source of hope and learning for his community. By involving his younger son and strengthening the next generation's interest in farming, he's planting the seeds for lasting impact. Mr. Manoharan stands as a true hero in this story - a reminder that meaningful change often starts with one bold step, taken by one conscious person!

Beginning at the End

J. Blessy 7th
Zion Matriculation School.

The sky - the mighty king - draped in robes of blue,
Rides his cloudy chariot, across the land unknown.
Below, the gentle earth - a maiden dressed in green
Blushing – she spins with grace, and content smile.
Sky – he shows strength in thunders, and pouring rain,
Earth - she smiles softly finding content in its chill.
Among the hills, through forest veins,
She tries to hold this flowing rain,
Yet where the valleys once lay wide,
Now concrete rises, side by side.
The ponds that once stored sky's bounty
Now, stacked high with building, no room for streams to pass.
The generous sky pours it all,
Bestows his gifts like a water fall,
But earth, his child, can find no space,
To hold his gift, to store his grace.
Behold the land: a jungle of concrete towers,
Miles of roads and machines scream past,
Their breath unclean, obscuring sight, in toxic sheen.
Why did our very breath turn to a terrible poison?
The scorching sun, now sears the skin, and burns deep within.
The wounded ozone can no more shield, the burning sun.
O Man, who fells the tree for gold,
Will you not relent and your hand withhold?
This world is not yours alone to claim, will you not learn?
All life desires, to thrive, to breathe, to feel secure.
Yet why do we humans who charge toward ruin obscure,
Awaken now, O man – and if you do not
Before the dawn breaks, it will turn to eternal night.

முடிவினில் ஒரு துவக்கம்

வானம் என்னும் மன்னன் இங்கே நீல போர்வை போர்த்தியே
மேகத்தேரில் ஏறி எங்கோ பறந்து பயணம் போகிறான்!
பூமி என்னும் இளவரசி பச்சை ஆடை உடுத்தியே
நாணங்கொண்டு தன்னைத் தானே சுற்றிக் கொண்டு
போகிறாள்!

இடியினாலும் மழையினாலும் மன்னன் பலத்தை காட்டவே
மௌனமாக புன்னகைத்து மகிழ்ந்தே குளிர்ந்து போகிறாள்!
காடு, மேடு, மலைகள் என கரை புரளும் தண்ணீரை
சேர்த்து வைக்க பார்க்கிறாள், பள்ளம் எங்கும் வீடுகள்!
தண்ணீர் தேங்கும் குளங்கள் எல்லாம் அடுக்கு அடுக்காய்
கட்டியே

ஓடுகின்ற தண்ணீரெல்லாம் சேர்த்துவைக்க இடமில்லை!
வானமகன் வள்ளல் அவன் அள்ளி அள்ளித் தந்துமே
பூமிமகள் வாங்கி வைக்க போதுமான இடமில்லை!
காணுகின்ற பூமியிலே அடுக்கடுக்காய் கோபுரங்கள்
சாலைகளும் போடப்பட்டு போகுதங்கே வாகனங்கள்!
பக்கம் கூட தெரியாமலே சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு,
மூச்சுவிடும் காற்று கூட விஷமாய் மாறி போனதென்ன?
சுட்டெரிக்கும் வெயிலும் கூட புற்றுநோயை தந்திடுதே!
ஓட்டை விழுந்த ஓசோன் கூட வீசி எறியும் வெப்ப அலையை!
மரத்தை வெட்டி பணத்தை பார்க்கும் மனிதா நீயும் மாறுவது
எப்போ?

இந்த பூமி சொந்தமல்ல உனக்குமட்டும் உணர்வாயா ?
எல்லா உயிரும் நன்மை தேடி ஓடும்போது
மனிதன் மட்டும் அழிவை தேடும் அவல நிலையோ...!
விழித்துக்கொள், மனிதா விழித்துக்கொள் - இல்லையேல்
விடியாமலே போய்விடும் வரப்போகும் ஓர் நாள்!